2

DERGİ BİR ARADA

Tarkan

18 MART 1992

SAYI: 1

KDV. DAHİL
1800 LİRA

KARA MURAT

ÖZET: Müthiş bir Türk düşmanı olan Kazıklı Voyvoda, 150 Türk'ü vahşice öldürtür. Kara Murat Voyvoda'dan intikam almak için yemin eder..

AŞK ve KAN

Bir tokatta onu aşağıya düşürdü.

Sonra çevik bir hareketle kendi de inip, bıçağını gırtlağına dayadı:

- Şimdi senin canını alacağım pis herif!..

Nikola'nın yüzü dehşetle kasıldı:

- Öldürme beni yabancı! Sana ne istersen veririm..

Yabancı acı acı güldü:

- Ne istersem mi?

Nikola ümide kapıldı:

- Evet, evet... Ne istersen tabii...

Yabancı buz gibi bir sesle konuştu:

- Ölen ağabeyimi de geri verebilir misin?

- Kim... Kimsin sen?

- Düşün bakalım kime benziyorum? 5 yıl öncesini hatırla... Kanlı işkence gününü... Ağasını ateşte kızartan o küçük akıncıyı...

Nikola'nın gözleri dehşetinden yerinden fırlayacak

gibiydi. Sanki bütün kanı uçup gitmiş, yüzünü ölüm sarılığı kaplamıştı:

- Sen.. Sen.. O'sun...

Yabancının sesi acımasızdı:

- Evet, iyi bildin... O'yum ben.. Kara Murat!

- Acı bana... Voyvoda emretmişti... Suç bende değildi.

Kara Murat'ın sesi kin doluydu:

- Ona da sıra gelecek... Önce senden başlayalım... Doğrusu düşmanlarımdan biri bu kadar kolaylıkla ele geçireceğim hiç aklıma gelmemişti...

Kuvvetli iki elin kıskaç gibi sıktığı Nikola inledi:

- Acı... Acı bana yiğidim...

- Sen Akıncı Selim'e acıdın mı?

Kara Murat, gitti, güçlü kollarının üzerinde yengeç gibi kıvranan Nikola'yı az önce muhafızların hazırlamış olduğu yağlı kazığın üsütüne oturttu.

Olayı dehşet içinde izleyen Angela:

- Yapmayın! diye bağırarak ileri atıldı...

Yazan: Rahmi Turan
Çizen: Abdullah Turhan

AŞK ve KAN

Ama artık çok geçti... Kazık Nikola'nın bulutları arasından geçmiş, gövdesine saplanmıştı...

Yıllarca birçok adamı kazığa vurdumuş olan Voyvoda'nın en yakın adamı, sonunda aynı akıbete uğramıştı...

Kara Murat birden kulağının dibinde tiz bir ses duydu:

- Al sana haydut!

Aynı anda havada ıslık çalan bir kırbaç yüzünde şakladı...

Duyduğu acı ile delikanlının gözleri yaşardı.

Atını üzerine sürerek Murat'ı kırbaçlayan Angela idi. Genç kadın dönüp tekrar saldırdı...

...Ama bu kez kırbaç boşluğu dövdü.. Angela aynı anda çelik gibi bir pençenin bileğine yapıştığını ve kendisini tüy gibi havalandığını hissetti.

Kara Murat görülmemiş bir çeviklikle yana sıçradıktan sonra uzanmış, genç kadını bileğinden tutarak çekip aşağıya indirmişti...

Bir an göğüs göğüse yapıştılar. Nefesleri birbirine karıştı. İki genç gövde tuhaf bir heyecanla sarsıldı.

Angela birkaç saniye sonra kendini toparladı, kurtulmak için olanca gücüyle çırpındı. Ama bileklerini tutan eller kerpeten gibiydi... Kımıldayamadı bile...

Delikanlı gülümseyerek:

- Hırçınlık size hiç yakışmıyor, dedi.

Angela, kurtulmaktan umudunu kesince direnmeyi bıraktı. Aynı anda bileklerini sıkan ellerin de gevşediğini hissetti.

Genç kadının içinde hâlâ yenemediği anlamsız bir öfke vardı:

- Siz bir canavarsınız! diye tükürürcesine bağırdı.

Murat'ın yüzüne alaylı bir gülümseme yayıldı:

- İnsanın kendini korumasının canavarlık olduğunu bilmiyordum, dedi. Hem siz de bu işte yardım ettiniz bana. Kılıç tam tapeme inmek üzere iken bağırmasaydınız, şimdi onların yerine ben ölmüş olacaktım...

- Boş bulundum, bağırdım... Hata etmişim!..

- Benim hayatımı kurtaran bu hatanız için size teşekkür etmeliyim.

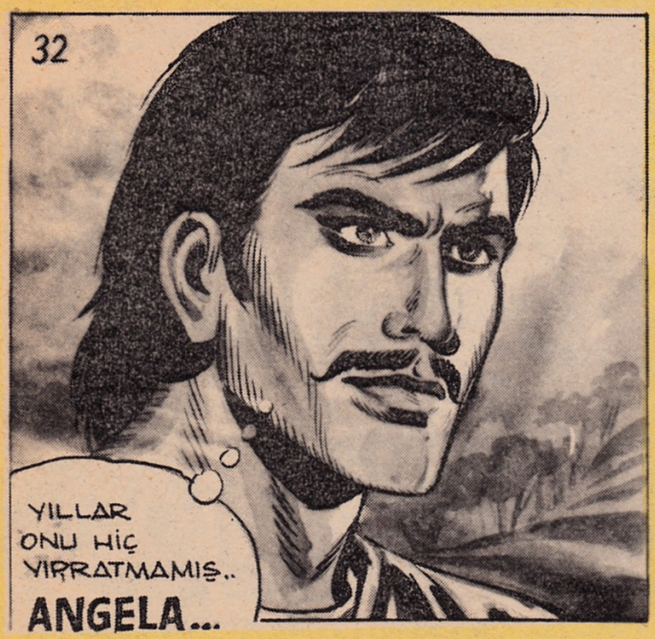

Murat içinden "Evet... Evet... Angela bu... Eskisi gibi güzel ve cazip... Yıllar onu hiç değiştirmemiş.." diye düşünüyordu.

Beş yıl önce, çıplak bir odada seviştikleri an geldi gözlerinin önüne... Acı ile ihtirasın iç içe eridiği unutulmaz bir gece idi o...

Yıllar sonra, şimdi karşısında duran Angela'nın, yine o günkü gibi büyüleyici bir havası vardı. Hatta daha olgunlaşmış, daha güzelleşmişti...

"Acaba tanıtsam mı kendimi ona?" diye düşündü bir an... Sonra aklına ne geldiyse geldi, vazgeçti...

Delikanlının devamlı bakışı, Angela'yı daha da sinirlendirmişti. Göğüsleri hızla inip kalkıyor, dişleriyle dudaklarının kemiriyordu. Sonunda:

- Beni de ötekiler gibi öldürmeyecekseniz, gidebilirmiyim? diye sordu.

Kara Murat güldü:

- Hay hay... Gidebilirsiniz tabii...

- Eğer günün birinde yine karşılaşırsak, benden

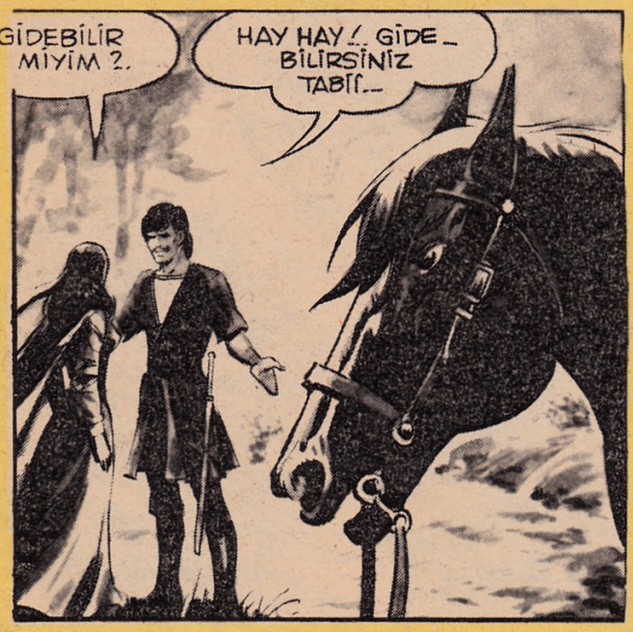

korkun! Bilin ki, sizin can düşmanınız olacağım!

- Hay hay... Nasıl isterseniz... Bütün düşmanlarımın sizin gibi olmasını dilerim...

Angela cevap vermeden atına bindi, hayvanı mahmuzlayarak sık ağaçlar arasında gözden kayboldu.

Murat, bir süre genç kadının arkasından baktı, sonra çevik bir hareketle atına sıçradı. Düşünüyordu:

-"Kendimi ona tanıtmamakla iyi mi ettim? Voyvoda'nın sarayına girmem için bana yardım eder miydi acaba? O da Voyvoda'dan nefret ediyor... Daha doğrusu ediyordu.

Ya şimdi? Belki de alışmıştır o canavara..."

Atını, geldiği yöne çevirdi:

-"İyi ettim her halde... Kadınlara güven olmaz".

Tam gitmeye hazırlanırken, bir çatırtı duydu, irkildi.

Ne oluyordu? Yeni bir tehlike mi vardı?

Hemen elini uzun kılıcına atıp, şimşek gibi sıyırdı.

Karşısında beyaz bir atın üzerinde duran adam, Murat'ın kılıcına sarıldığını görünce yalvardı:

- Kerem et beyzadem... Kuşçuk canıma kıyma...

- Kimsin sen?

- Az önce beni kazığa oturmaktan kurtardınız beyzadem... Siz olmasaydınız, şimdi çoktan ölmüştüm...

Murat önce şaşırdı, sonra kahkaha attı:

- Vay, vay vay... Sen o musun? Dayak yerken pek zavallıydın ama şimdi bakıyorum adama benzemişsin.

- Sayende beyzadem... Ölenlerin silahlarını kuşandım, bir de at yakaladım, adama döndüm...

- İyi etmişsin... Epey dayak yedin ama, bak at ve kılıç sahibi oldun...

- Sayende beyzadem...

- Yolcu yolunda gerek derler... Hadi Allahaısmarladık.

Kara Murat atını çevirip ağaçlar arasına sürerken adam arkasından seslendi:

- Beyzadem...

- Ne var yine?

- Benim canımı kurtardın.. Bu can artık senindir. Beni de yanına al... Hizmetkârın olayım...

Kara Murat gevrek gevrek güldü:

- Sen beni ne sanıyorsun arkadaş? Meteliksizin biriyim Gündüzleri ormanlarda dolaşan, geceleri yıldızların altında yatan bir adamım.. Bir de sana mı bakacağım? Başka kapıya git...

Fakat adam azimliydi... İnatla direndi:

- Ne olur beni kovma beyzadem? Senin gibi yaman bir silahşöre, benim gibi bir at uşağı mutlaka lazımdır... Bir gün bileğinin hakkını elde edeceksin.. Ben sabırlıyım. Zengin olacağın günü beklerim..

Adamın azmi, Murat'ın hoşuna gitmişti:

- Bak...O olur işte... Bu gidişle ömrün boyunca metelik alamazsın... Şimdi gel bakayım şöyle yanıma...

Yaklaşan adamı tepeden tırnağa süzdü. İri ve kuvvetli bir gövdeye sahipti. Gözlerinde dürüst ve sadık insanların temiz bakışları vardı. Kara Murat onu beğendi:

Tarkan KARA MURAT
BİLKA Limited Şti. adına sahibi ve Sorumlu Yönetmeni: Samet Koçyiğit
YÖNETİM: KUTLUGÜN SOK. NO. 25 SULTANAHMET - İSTANBUL
Basıldığı yer: İ.Ü. Basımevi ve Film Merkezi
Neşredilen resimli roman yazı ve resimlerin her hakkı Bilka Bilim - Kültür - Araştırma ve Yayıncılık Limited Şti.'ne aittir.

- Adın ne senin?

- Mihail...

- Ben de Kara Murat... Bir Türk akıncısıyım. Voyvoda'nızın düşmanıyım. Buna rağmen hizmetime girmek istiyor musun?

Mihail gevrek gevrek güldü:

- Söylemene gerek yok beyzadem... Türk olduğunu anlamıştım zaten... Yoksul bir insanın yardımına ancak bir Türk koşar... İnan ki, o Voyvoda denilen alçağa ben senden çok düşmanım...

- Anlaştık öyleyse... Ver elini...

Adam sevinçle elini uzattı...

- Bu canı sana borçluyum beyzadem... Bu can, bu bedenden çıkana kadar da, hizmetkârın olacağım...

- Haydi takip et beni... Bir an önce buradan uzaklaşalım... Voyvoda'nın adamları az sonra bütün ormanı karış karış aramaya başlar... Karnım acıktı.. Aç karınla dövüşmeyi sevmem...

★ ★ ★

Voyvoda Vilad, Bükreş Kilisesi'nin Başpapazı ile akşam yemeğine oturmuştu. Saraydaki geniş salonda kurulan ziyafet masasında çeşit çeşit yiyecekler vardı.

Henüz ilk lokmalardan alındığı sırada, saray muhafızlarının komutanı telâşla salona girdi:

- Asaletmeab... Aseletmeab...

Voyvoda, kara bakışlı korkunç gözlerini komutana çevirdi:

- Ne var? Ne oluyor? Bu telâşın ne?

Komutan, ellerini ovuşturarak ezildi, büzüldü...

- Prenses Angela geldi, aseletmeab!

Voyvoda şaşkın şaşkın baktı:

- Geldiyse geldi... Ne var bunda telâşlanacak?

- Şey... 5 kişiyle gitti, yalnız döndü de...

Voyvoda daha da şaşırdı:

- Yalnız mı döndü? Anlatsana be herif! Ağzında ne geveleyip duruyorsun?

- Kızmayınız Asaletmeab! Beş muhafız hunharca öldürülmüş... Ölenlerin arasında Nikola da var...

Voyvoda bir an duyduklarına inanamıyormuş gibi durdu. Sonra öfke ile gürledi:

- Öldürüldü mü? Nikola da öldürüldü ha? Hangi namusuzlar yaptı bunu? Benim ülkemde, benim adamlarımı öldürdüler ha?

Yemeği bırakmış; ayağa kalkmıştı. Gözlerinden kin fışkırıyordu... İçindeki zalim arzu birdenbire alevlenmiş, burnuna kan kokuları gelmeye başlamıştı. Diğer dört kişi önemli değildi ama gözdesi Nikola'nın ölümü Voyvoda'yı sarsmıştı. Yumruğunu masaya indirerek bağırdı:

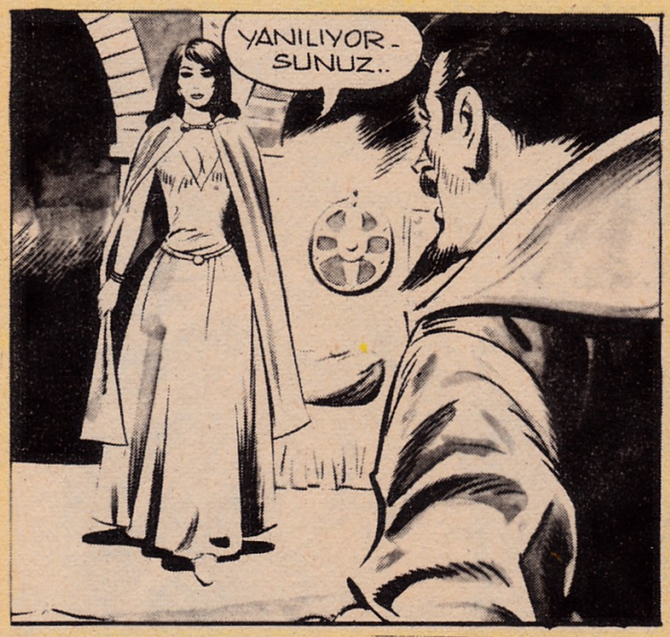

- Bunu yapan namussuzları çabuk bulun bana!..

Sakin, tatlı bir ses cevap verdi:

- Yanılıyorsunuz. Bulamazlar!

Voyvoda döndü, kapıdan giren Angela'yı gördü. Genç kadın her zamanki gibi güzeldi. Tatlı yüzünde sakin fakat üzgün bir ifade vardı. Angela'nın güzelliği, Voyvoda'nın üzerinde yatıştırıcı bir etki yaptı:

- Anlat Angela, neden bulamazlar? dedi.

- "Namussuzlar" dediniz Aseletmeab.. Bundan birçok kişiyi aratacağınız anlamı çıkıyor. Yanlışlık da burada. Çünkü bulunması gereken sadece bir kişi...

- Nee? Bir kişi mi? Beş kişiyi bir kişi mi öldürdü?

- Evet Asaletmeab, bir kişi...

- Nikolayı'da mı?

- Evet...

- Olur şey değil! Nikola, tek başına üç kişiye bedel, yaman bir silahşördü...

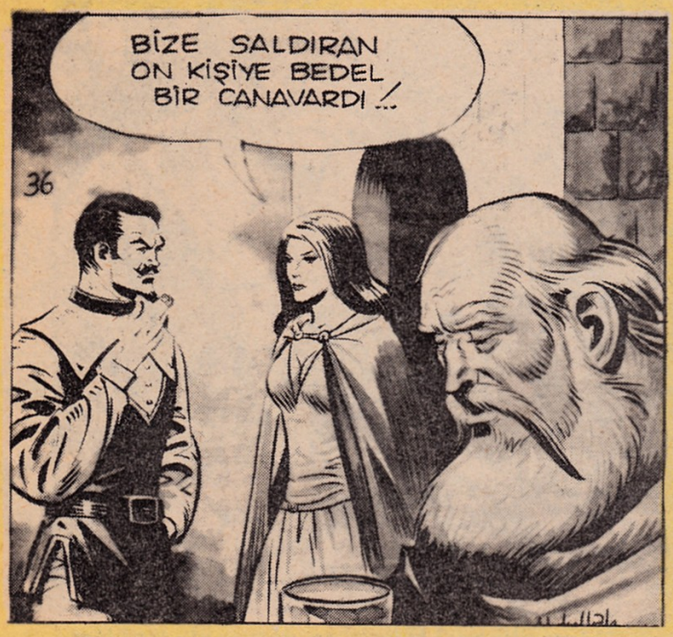

Angela'nın dudaklarında acı bir gülümseme belirdi:

- Genç kadın olanları eksiksiz anlattı. Voyvoda duyduklarına inanamıyor gibiydi. Bir süre düşündü, sonra belki de hayatında ilk kez doğru bir yargıya vardı:

- O size değil, siz ona saldırmışsınız...

Angela uzun kirpiklerini indirdi:

- Evet, doğrusu bu, asaletmeab... ama yine de onu cezasız bırakmayacağınızı umarım.

Voyvoda anlaşılmaz düşüncelere dalmıştı:

- Elbette, elbette, diye mırıldandı. Ama içinden neler geçtiği belli değildi:

- Onu görsen tanır mısın Angela? diye sordu birden...

Angela "Nasıl tanımam?" diye düşündü. Yabancının ışıklı tebessümü, güldüğü zaman pırıl pırıl parlıyan bembeyaz dişleri geldi gözünün önüne. Unutmak istese bile unutamayacağı bir erkekti. Birden ondan hoşlandığını hissetti... Adeta korktu bu düşünceden.

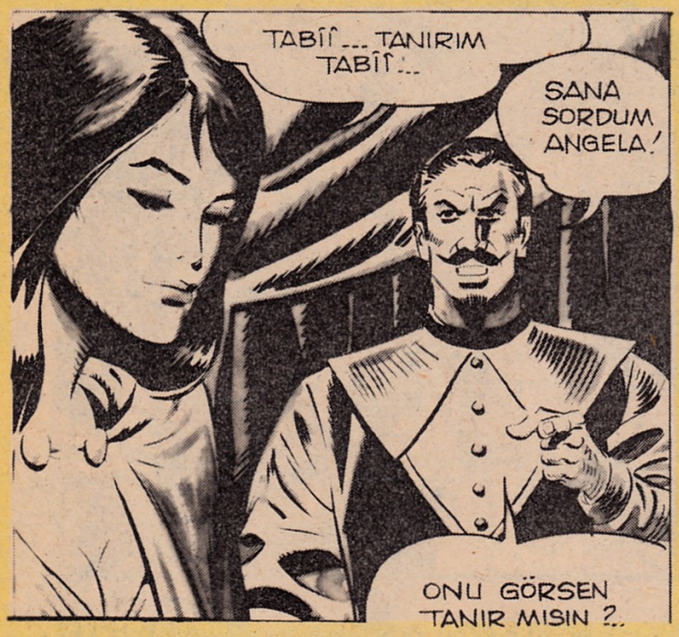

Belki de bunun için ona isyan etmiş, kırbaçla vurmuş, tuhaf bir içgüdü ile ondan kaçmak istemişti.

Voyvoda biraz kızgın, tekrarladı:

- Onu görsen tanır mısın? diye sordum Angela!

Angela, adamın çatlak sesiyle kendine geldi:

- Tabii... Tanırım tabii... dedi.

Voyvoda güldü:

- Öyleyse onu mutlaka buluruz... Hey, komutan! Bükreş'te ne kadar yabancı varsa derhal yakalansın. Bu gencin bir yabancı olduğu muhakkak... Eflak'ta tek başına beş kişiyi haklayacak silahşör yoktur çünkü. On bin kişi arasında da olsa onu bulacağım!

Komutan selam vererek çıktı. Voyvoda tekrar masaya oturdu, yemeği ve yanındakileri unutmuş gibiydi. Uzun uzun düşündü:

- Biliyor musunuz papaz efendi? Kendim öldürürken her şey normal geliyor da, bir başkası adamlarımı öldürünce bana çok dokunuyor...

Başapapaz yutkundu, cevap vermedi. Voyvoda devam etti.

- Bugüne kadar birçok metresimi kendi elimle öldürdüm. Binlerce Türk'ü kazığa vurdurttum. Bulgaristan'ı yağma ettiğimde on bin Bulgar'ı kılıçtan geçirdim. Öldürdüğüm insanların sayısı yirmi bini geçiyor.

Başpapaz, bu korkunç hesabın kafasında yarattığı şaşkınlıkla, Voyvoda'nın önündeki ekmek parçasını aldı, ağzına attı ve mırıldanarak cevap verdi:

- Her halde ölümü hak etmişlerdir Asaletmeab!

İşte ne olduysa o zaman oldu. Voyvoda, önündeki ekmeğin alınmasına birden kızıverdi:

- Papaz efendi! Her gün kilisede, başkalarının malına el uzatılmamasını bağıra bağıra anlatan sizsiniz değil mi?

Bu sorunun sebebini anlayamayan başpapaz kekeleyerek cevap verdi:

- Evet Asaletmeab...

Papazın bu cevabı bekleyen Voyvoda'nın korkunç gürlemesi salonda birden top gibi patladı:

- O halde, ne halt etmeye benim önümdeki ekmeği alırsın be adam?...

... Şaşkınlığından donup kalan başpapazın bir şey söylemesine fırsat vermeden muhafızlara emretti:

- Alın şu köpeği, saray avlusunda kazığa vurun!

Merhamet dilemeye başlayan papaz, sürüklene sürüklene götürülürken, Voyvoda gevrek gevrek gülerek Angela'ya döndü.

- Ekmek meselesi bahane, dedi. Nikola ile yanındaki dört muhafız son dualarını yapamadan öldüler. Bu yüzden papazı onların yanına yolladım.

Angela, her zamanki gibi içinde Voyvoda'ya karşı bir iğrenme duydu:

- Pis herif! diye mırıldandı.

Fakat Voyvoda'nın kulakları keskindi. Mırıltı halindeki bu kelimeleri duymuştu. Birden kadına döndü:

- Ne dedin, ne dedin?

Angela hiç şaşırmadı. Soğuk bir şekilde tekrarladı:

- Pis herif, dedim efendim...

- ???

Voyvoda aptallaşmış bir halde ona bakarken genç kadın ilave etti:

- Sizi kızdırmakla o pis herif, ölümü gerçekten hak etti asaletmeab...

Sözünü bitirdikten sonra yürüdü gitti. Angela'nın hayatını kurtaran da bu soğukkanlılığı oldu.

★ ★ ★

- Mihail!

- Buyur beyzadem..

- Sen buraları bilirsin... Daha çok yolumuz var mı?

- Az kaldı.. Bir saate kadar Bükreş'e varırız.

- Öyle ise atını biraz daha hızlandır. Daha önce Bükreş'e varmak istiyorum.

Mihail, yeni efendisini pek sevmişti. Genç yaşına rağmen ciddi görünüşlü, sözünü dinleten bir insandı. Üstelik çelik gibi bileği, korkusuz bir yüreği vardı. Bu gencin günün birinde önemli kişi olacağına Mihail şim-

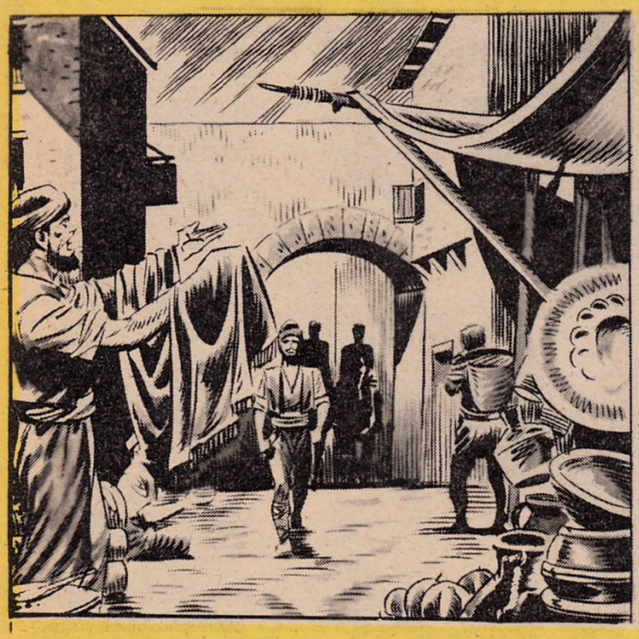

diden inanmıştı.

İkisi de hayvanlarını hızlandırıp, şehre doğru uçtu.

Bükreş panayırının kurulduğu alanda o gün büyük bir kalabalık vardı. Yer yer çadır açıp, tezgah kurarak mallarını sergileyen bezirganlar müşteri çekmek için hiç durmadan bağırıyordu.

Kara Murat ile Mihail, bu kalabalık arasından güç belâ geçip yakındaki bir hana girdiler:

- Hey!.. Hancı!

Ufak tefek bir adam koştu, önlerinde eğilerek sordu:

- Efendilerim ne buyuruyorlar?

- Yiyecek bir şey!... Açlıktan öleceğiz, nerede ise...

Tam bu sırada hanın kapısından, küçük bir dağ parçası yuvarlanıyormuş gibi iriyarı bir adam gürültüyle girdi. Usturayla kazınmış saçsız başı pırıl pırıl parlıyor, belindeki enli kılıç, baldırını dövüyordu.

Gözlerinde zalim insanların ürkütücü ışıltıları vardı.

Bir sandalyeye oturup, yumruğunu masaya indirerek gürledi:

- Hancı!.. Canını şeytanlar alsın! Neredesin ulan? Karnımın aç olduğunu bilmiyor musun?

Hancı titredi, Kara Murat ile Mihail'i bir anda unutup ok gibi fırlayarak yeni müşterinin önünde eğildi:

- Buyur Komutan Popescu... Kızarmış tavuk mu, yumurtalı sucuk mu, ızgara et mi, yoksa pide mi emredersiniz?

Popescu:

- Ne yiyeceğimi bunca zamandır öğrenmedin mi pis hayvan! diye bağırdı. Hepsini getir!.. Bir testi de şarap.

İri yapılı, çıplak kafalı adam içeri girer girmez, handaki müşteriler arasında bir fısıltı dolaşmaya başlamıştı. Herkes korkarak adama bakıyor, saygı ile birbirlerinin kulağına fısıldıyorlardı:

- Şu deve gibi iri adamı görüyor musun? Ona Popescu derler. Cellat Popescu... Voyvoda Vilad'ın en yakın adamıdır. Voyvoda kazığa vurdurmadığı adamları buna öldürtür.

- Vay anasını! Desene bir insan kasabı!

- Evet... Tek başına on adamı yere serecek güçte. Üstelik dünyanın en büyük oburu. Bir oturuşta, dört ekmek, üç tavuk, beş kangal sucuk yer, birkaç testi şarap içer, masayı siler süpürür, sonra da "Allah belânı versin hancı! Yiyecek bir şey yokmu burada?" diye sorar.

- Müthiş bir adam...

- Müthiş ki, ne müthiş... Bir yumrukta öküzü devirir.

Bu sırada hancı, yıldırım hızıyla Popescu'nun bütün istediklerini masanın üzerine yığmıştı.

Mihail, Kara Murat'a döndü:

- Şu hancının saygısızlığına gel de kızma beyzadem. Murat yumuşak, yatıştırıcı bir sesle:

- Aldırma, dedi. Belli ki adam hancıyı çok korkutmuş...

- Efendilerimiz ne buyurmuşlardı?

Kara Murat, Romen yemeklerinin isimlerini pek bilmezdi. Mihail'den de bir ses çıkmayınca:

Tarkan * GÜÇLÜ KAHRAMAN

YAZAN ve ÇİZEN SEZGİN BURAK

Batı Hun İmparatorluğu'nun başbuğu olan Atilla Tarkan'a güç bir görev verir. Tarkan Atilla'nın iade ettiği Honoria'nın nişan yüzüğünü Roma'ya götürmek üzere yola çıkar. Bir süre sonra Roma'ya gelir. Bir hana iner. Bazı Bizanslılar, Tarkan'ı takip etmektedirler. Tarkan uyurken odasına bir kadın gelir. Maksadı Honoria'nın yüzüğünü almaktır. Tarkan buna mani olunca Bizanslıların hücumuna uğrar.

PEKİ, AMA NASIL BİR ÇARE BULMALI?.
BENİM AKLIMA BİR FİKİR GELDİ. BİRAZ ZOR AMA DİYORUM Kİ, PRENSES HONORİYAYI ROMADAN KAÇIRIP ULUBAŞBUĞA GÖTÜRELİM.. HEM BUNU BAŞARIRSAK ULUBAŞBUĞUN ROMA ÜZERİNDEKİ İSTEKLERİ DAHA ÇOK ÖNEM KAZANIR.

YAŞA BE KOCA SUTAY.. BAK BUNU DÜŞÜNEMEDİK. NE DERSİN TARKAN?. YÜZÜĞÜ BAŞBUĞUMUZA GÖNDEREN HONORİYA DEĞİL Mİ. O HALDE BİZİM HONORİYAYI KAÇIRIP BAŞBUĞA GÖTÜRMEMİZ BENCE ÇOK OLUMLU BİR İŞ OLUR.

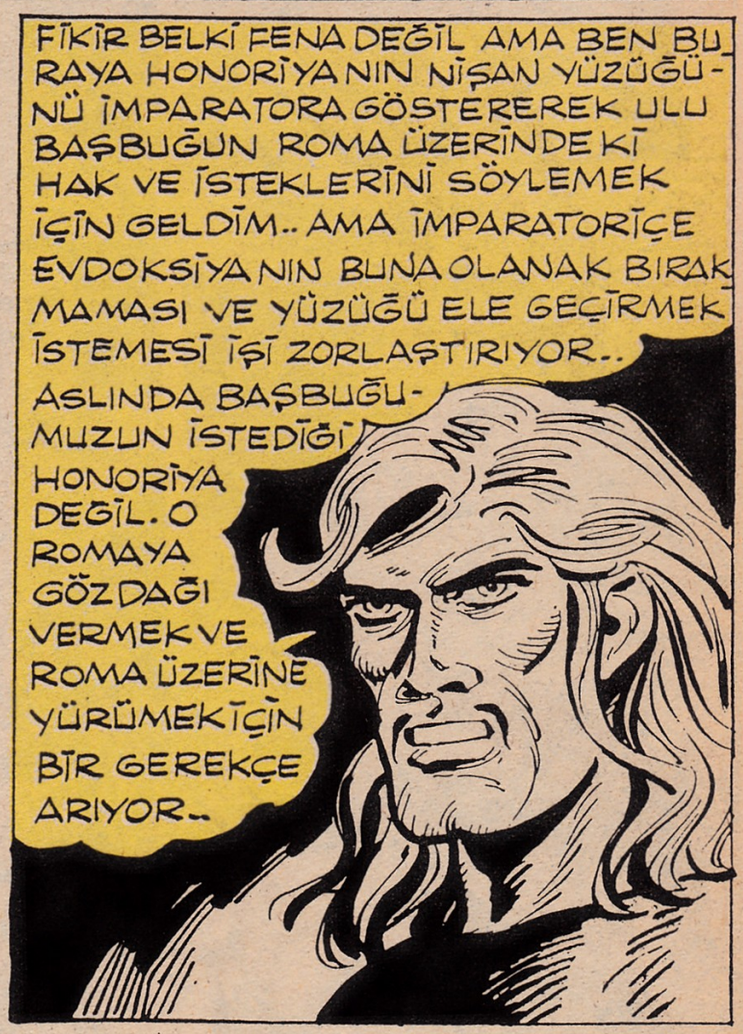
FİKİR BELKİ FENA DEĞİL AMA BEN BURAYA HONORİYANIN NİŞAN YÜZÜĞÜNÜ İMPARATORA GÖSTEREREK ULUBAŞBUĞUN ROMA ÜZERİNDEKİ HAK VE İSTEKLERİNİ SÖYLEMEK İÇİN GELDİM.. AMA İMPARATORİÇE EVDOKSİYANIN BUNA OLANAK BIRAKMAMASI VE YÜZÜĞÜ ELE GEÇİRMEK İSTEMESİ İŞİ ZORLAŞTIRIYOR.. ASLINDA BAŞBUĞUMUZUN İSTEDİĞİ HONORİYA DEĞİL. O ROMAYA GÖZDAĞI VERMEK VE ROMA ÜZERİNE YÜRÜMEK İÇİN BİR GEREKÇE ARIYOR..

Bu sırada, Tarkanı bulmayı kafasına koymuş olan Bizanslının adamları Romanın dört bir tarafına dağılmışlardı.. Başında Kundarın olduğu bir gurup koca Sutayın dışarıya attığı adama rastladı..

DUR BAKALIM ARKADAŞ!-

YANINDA KURT OLAN UZUN SAÇLI BİR HUN TÜRKÜNE RASTLADIN MI?

AZ ÖNCE ÖYLE BİRİNİ OTMARIN MEYHANESİNE GİRERKEN GÖRDÜM.. HEM ADI DA TARKANMIŞ..

Aldığı cevapla gözleri kinle parlayan Kundar..
DEMEK ONU OTMARIN MEYHANESİNE GİRERKEN GÖRDÜN HA! ÇOK GÜZEL!
Arkasındaki atlıya döndü..
BİZ FEDELİO İLE GİDİYORUZ.. SEN HEMEN BİZANSLIYA HABER VER.. ADAMLARI TOPLAYIP GELSİN.
OLDU, KUNDAR.
Kundar ve Fedelio atlarını Otmarın meyhanesine doğru mahmuzlarken, diğeri Bizanslıya haber vermek için geriye döndü..
HAYDİ FEDELİO!
İYİKİ SİZE RASTLADIM. O KOCA SUTAY DENEN ADAMA DA
BENİM İÇİN İYİ BİR DAYAK ATIN!

Biraz sonra, Kundar ve Fedelio Otmarın dükkânının önünde dizginleri çekerek durdular..

İŞTE OTMARIN MEYHANESİ..

ADAMIN DEDİĞİNE GÖRE TARKAN İÇERİDE OLMALI BİZANSLI VE DİĞERLERİ GELİNCEYE KADAR BURADA BEKLEYİP ONU GÖZDEN KAÇIRMAYACAĞIZ..

İçeride: Kurt, uzandığı yerden ansızın hırlayarak doğrulup kapıya seğirtti..

KURT NEDEN HUYSUZLANDI TARKAN?

Tarkan ve diğerleride hemen masadan kalkıp kapıya yaklaştılar..

BİR TEHLİKEMİ HİSSETTİDERSİN?..

ÖYLE, OTMAR.. SANIRIM EVDOKSİYANIN ADAMLARI YERİMİZİ BULDULAR..

Tarkan GÜÇLÜ KAHRAMAN

DİĞERLERİNİN GELİPTE HEP BİRLİKTE ÜZERİMİZE SALDIRMALARINI BEKLEYEMEYİZ. HEMEN BURADAN ÇIKMALIYIZ..SEN ATIMI KAPIYA ÇEK, SUTAY.
ÖTEKİLER GELMEDEN UZAKLAŞALIM..
DOĞRU.. ONLARI BEKLEMEK ENAYİLİK OLUR.. BEN ŞİMDİ ATI GETİRİRİM.

Koca Sutay kapıyı açıp dışarıya çıktı..
BENİ GÖRÜNCE ŞAŞIRDILAR- NEYAPACAĞIMI MERAK EDİYORLAR.

BU TARKAN DEĞİL..FAKAT NEREYE GİDİYOR?
BANA BAK KUNDAR. BUNLAR BİZE BİR OYUN ETMESİNLER..ÖTEKİLERDE ÇOK GECİKTİLER.

SUTAY ATI KAPIYA GETİRİNCE HAZIROL OTMAR.
BEN HAZIRIM TARKAN.

68 Az sonra koca Sutay, Tarkanın atını gizlediği yerden çıkarıp kapıya doğru ilerledi.
Kundar Sutayın çekip getirdiği atı görünce şaşırdı..
HEY!.. BU TARKANIN ATI.. BAK HELE!.. GÖZÜMÜZÜN ÖNÜNDE ADAM ATA BİNİP GİDECEK ÖYLE MİŞ?
Sutay atı tam kapının önüne getirince Kundar enli kılıcını sıyırıp hücuma geçti--
ONU BURADAN KAÇIRABİLECEĞİNİ MİŞ SANIYORSUN?
HAYDİ FEDELİO ATIL!
!

Koca Sutay, Kundar yaklaşıncaya kadar hiç kıpırdamadan bekledi..

Ve birden seri bir dönüş yaparak Kundarın kılıç tutan bileğini havada yakaladı..

AĞIR OL BAKALIM!..

Hazırladığı yumruğunu o hızla Kundarın suratına yapıştırdı..

OGH!..

Bu hareketi bekleyen Tarkan kapıyı açmış, ok gibi fedelionun üzerine atılmıştı..

SIRA SENDE!

DEVAMI GELECEK SAYIDA

Tarkan GÜÇLÜ KAHRAMAN

KAZAR

Cennette bir yabancı

Kazar, çocukluğundan beri ormanda yaşamaktadır. Kız arkadaşı Şanna ise, hayvanat bahçesinde veteriner olarak çalışırken, sekiz yıl önce o da şehir hayvatını terkederek ormana gelmiştir...

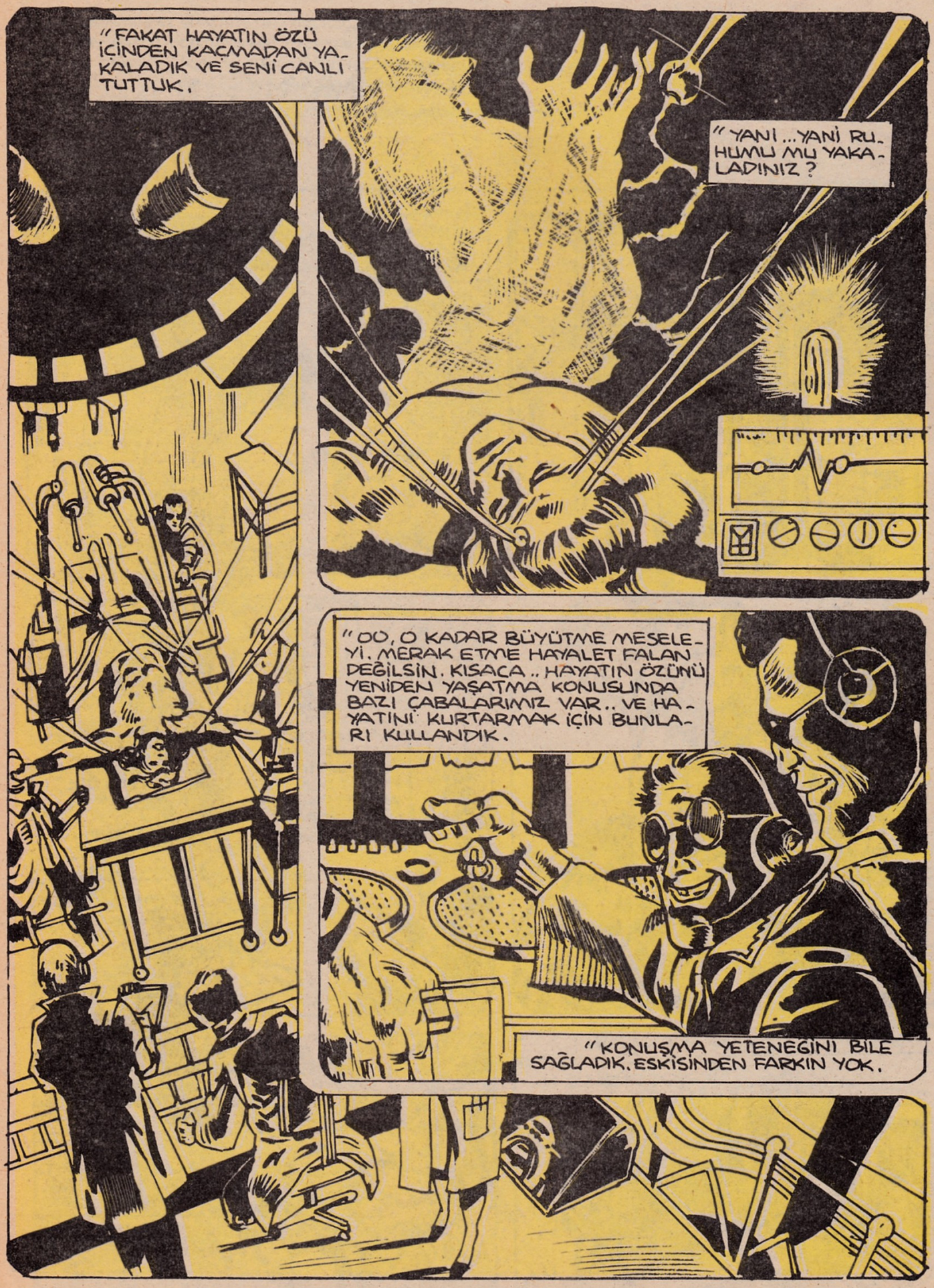
"FAKAT HAYATIN ÖZÜ İÇİNDEN KAÇMADAN YAKALADIK VE SENİ CANLI TUTTUK.
"YANI ... YANİ RUHUMU MU YAKALADINIZ?
"OO, O KADAR BÜYÜTME MESELEYİ. MERAK ETME HAYALET FALAN DEĞİLSİN. KISACA .. HAYATIN ÖZÜNÜ YENİDEN YAŞATMA KONUSUNDA BAZI ÇABALARIMIZ VAR .. VE HAYATINI KURTARMAK İÇİN BUNLARI KULLANDIK.
"KONUŞMA YETENEĞİNİ BİLE SAĞLADIK. ESKİSİNDEN FARKIN YOK.

"SENİ YAŞATMAK, AYNI ZAMANDA SENİNLE BAĞLANTI KURMAK İÇİN BEYNİNE BİR ALET YERLEŞTİRDİK.
"SENİN GÖRDÜĞÜNÜ GÖRÜYOR, DUYDUĞUNU DUYUYORDUK."
"VE ŞOKA SOKUYORDUNUZ!"

"OPERASYON SONRASINDA ARKADAŞLARINA ÖLDÜĞÜNÜ SÖYLEDİK. ÖLÜ OLDUĞUNA İNANDIRMAK İÇİN DE VÜCUDUNU İLAÇLADIK.
"ZAVALLI ŞANNA ŞOK GEÇİRİRKEN, SENİ ARKA KAPIDAN BİR UÇAĞA BİNDİRDİK.
22

"ZABU'NUN YARDIMIYLA İKİ MİSLİ YARARLI OLACAĞINI BİLİYORDUM. ONU HAYVANAT BAHÇESİNDEN ALIP BURAYA GETİRME İŞİNİ DE AYARLADIM..."

TABİİ BAYILTICI MERMİ KULLANDIM. İLAÇLARIN YARDIMIYLA ONU KONTROL ALTINDA TUTUYORUZ.
HALA ANLAMIYORUM. SİZ KİMSİNİZ?

BİZ?
BİZLER SADECE Y.D.O. DAN BİR KAÇ AJANIZ. *
* Y.D.O.: YÖNETİMLERİ DEVİRME ORGANİZASYONU.

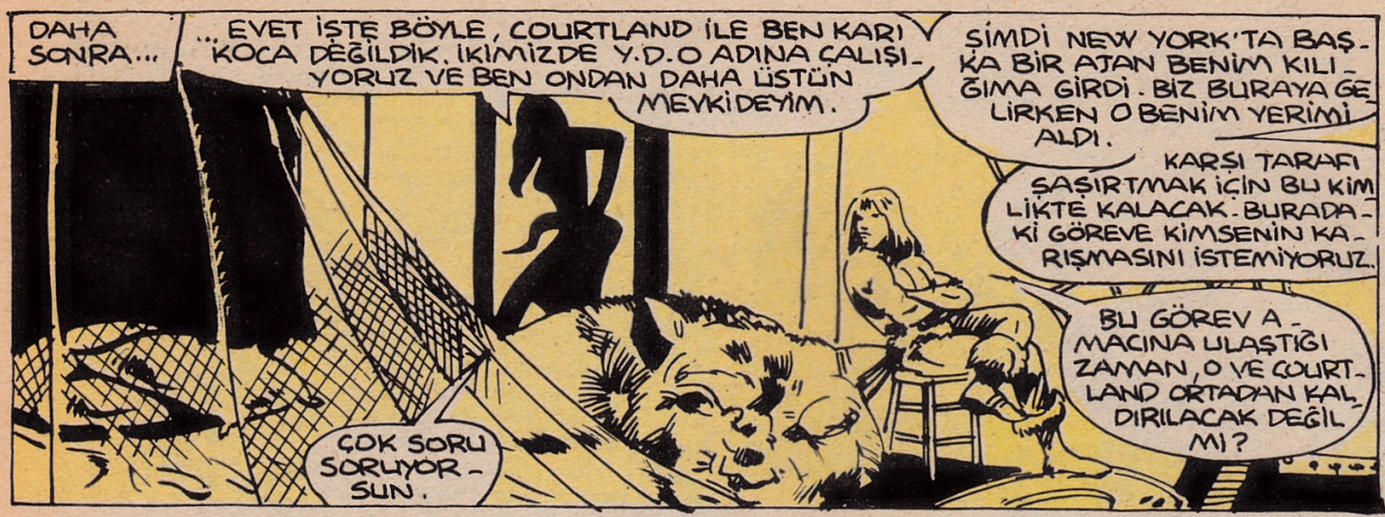

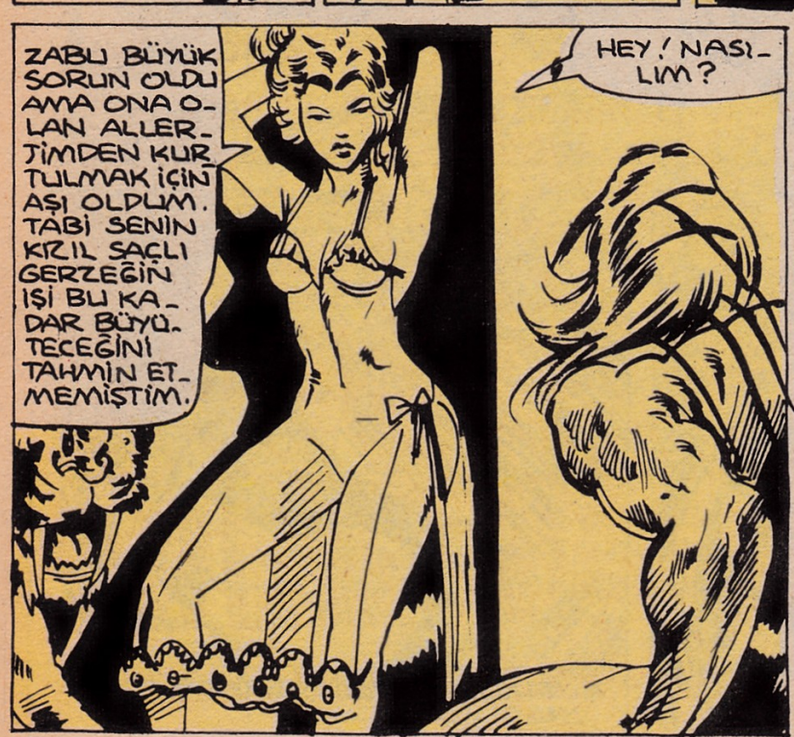

DEVAMI GELECEK SAYIDA

Uzun Kılıçlı Kahraman

Yazan ve Çizen:
Abdullah TURHAN

Karçar fersiz gözlerini Tiğin'den ayıramıyordu. Ölüm onun için tek kurtuluştu...

SENİ BÖYLE BIRAKABİLİRDİM KARÇAR... ACI ÇEKE ÇEKE ÖLMEN DAHA İYİ OLURDU... AMA BU OYUN BURADA BİTSİN!..
98

Tigin kılıcını son bir kez Karçar'ın ense köküne hızla indirdi. Arkasından boğuk bir ses çıktı...

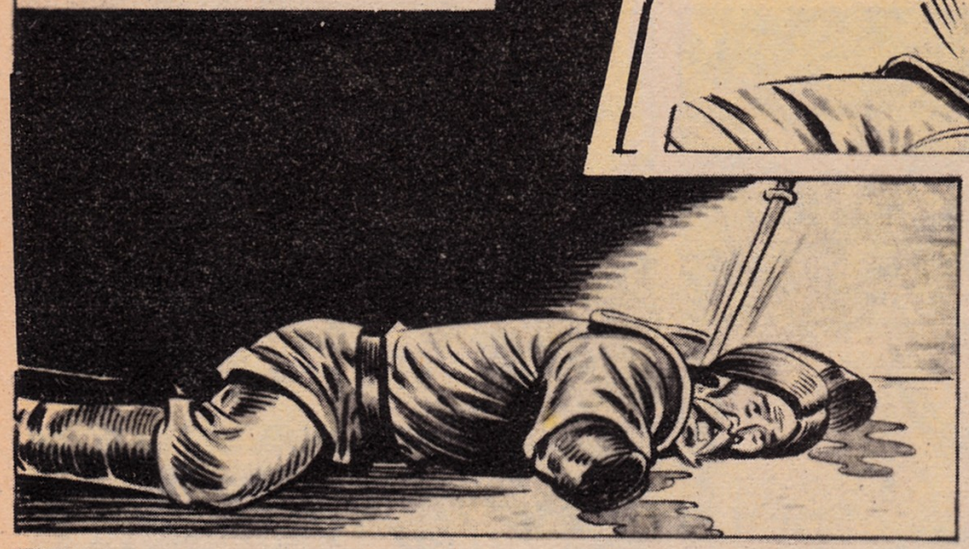
Bu Karçar'ın dudaklarından çıkan son sesti. Koca Karçar bir leş yığını haline gelmişti...

TANRIM BENİ BAĞIŞLA...

Tigin başını yerde yatan Karçara çevirdiğinde gözlerinden iki damla yaş akıyordu...

Titsu kenti zorlu bir gün daha yaşamıştı... Ama bu zorlu gün kente mutluluk ve barış getirmişti...

Titsu halkı kendine yeni bir baş seçmişti. Tolga artık orada daha fazla durmanın gerekli olmadığını anlamıştı.
89
HOŞÇA KALIN DOSTLARIM !..
GÜLE GÜLE TOLGA !.. TANRI SENİNLE BERABERDİR SENİ HİÇ UNUTMAYACAĞIM.
ÇOK DA ISINMIŞTIK ONA !.. YAZIK...
NE O ?.. AĞLIYOR MUSUN BODAK ?..
KİM ?.. BEN Mİ ?.. NE MÜNASEBET ERKEK ADAM AĞLAMAZ... GÖZÜME TOZ KAÇTI GALİBA...
Tolga dostlarını ve Titsu kentini oldukça gerilerde bırakarak yeni maceralara doğru atıldı...
Bu serüvenin sonu

ALKA'nın HAZİNESİ

Abdullah TURHAN

① Bugün başladık

ALANBAY
Kasar Kentinin Başbuğu

BULUÇ Alanbay Han'ın sağ kolu

TEKEŞ
Alka'nın hazinesinin peşinde

SELCAN ve BODAK

Kasar kentinin kapıları gün doğar doğmaz açılmıştı. Sayıları elliyi bulan insan topluluğu kentten ağır ağır çıkmaya başladı. Bunlar Alanbay Han'ın esirleri idi. Ellerindeki kırbaçları ile etrafa dehşet saçan muhafızlar esirlere göz açtırmıyorlardı.

Muhafızların kumandanı Buluç'un gür ve kalın sesi esirlerin ensesinde patladı.

3
ŞRAK!
UF!
Buluç'un sesini elindeki kırbacın tüyler ürpertici keskin şakırtısı takip etti...

SİZDE HİÇ MERHAMET YOK MU? GÖRÜYORSUNUZ ADAMIN ADIM ATACAK GÜCÜ KALMAMIŞ...

SAHİ BAK... BUNU HİÇ DÜŞÜNMEMİŞTİM...
BENİ UYARDIĞIN İÇİN DE SENİ MÜKATLANDIRMALIYIM. YAKLAŞ BANA...

HAH, ŞÖYLE... ŞİMDİ ŞU DİLİNİ UZAT DA RENGİNE BAKAYIM... YEDİĞİN YEMEKLER MİDENİ BOZMUŞ MU?..

BULUÇ NE YAPACAK ACABA?
BİLMEM... AMA NİYETİ BOZUK...

Buluç elindeki kırbacı bırakıp kamasını hızla çekti...

Buluç'un bu davranışı esirler arasın-da büyük bir korku yaratmıştı... Az uyku ve gıdaya karşılık devamlı ça-lışma onları pek yormuştu... Ama kulakları dibinde patlayan kırbaç sesleri, sırtlarına dayanan kargı uçları onlara bu yorgunluklarını unut-turuyordu... Her zamanki çalışma yine başlamıştı...

Aynı anda esirler ara-sından TEKEŞ adlı biri kolları ile birlikte kafa-sını da çalıştırıyordu

BURADAN KAÇMALIYIM... ARTIK DAYANACAK GÜCÜM KAL-MADI...

DEVAMI GELECEK SAYIDA